

[Alfred Jensen.]

lovforslag. Men når man læser betænkningen, ser det ud til, at udvalget kun har behandlet de tre forhold, som udvalgets ordfører omtalte her fra talerstolen: spørgsmålet om at ombytte de midlertidige kvitteringer med endeligt opsparingsbevis, spørgsmålet om at udstrække opsparingspligten til personer over 65 år og endelig dispensationsbestemmelserne.

Jeg lyttede efter ordførerens tale, men fandt ikke ud af, om udvalget havde behandlet andre problemer end de tre her nævnte. Det forekommer mig ikke, at det, der er fremkommet under debatten, og det, der findes i betænkningen, taler med styrke om, at den ene procent, der kunne komme i betragtning som skatteydere over 65 år, bør spares for denne byrde. Hvis jeg hørte rigtigt, sagde ordføreren for udvalget, at der var flere grunde, der talte for, at man ikke burde ophæve 65 års grænsen; men han nævnte kun den ene grund, som også anføres i betænkningen, at hvis man ophævede 65 års grænsen for opsparingspligten, ville det være urimeligt at bibeholde 70 års grænsen for tilbagebetaling. Det har jeg i og for sig ikke noget imod at give udvalgets ordfører ret i; men de, der ønskede at få 65 års grænsen ophævet og dermed indført opsparingspligt for alle, som har en stor indkomst — eller den indtægt, som kræves for at komme ind under den bundne opsparing —, ønskede ikke, der skulle være nogen 70 års grænse; de ønskede både 65 og 70 års grænsen slettet. Derfor skulle der ikke være noget til hinder for at efterkomme det ønske, som findes i brede dele af befolkningen om, at man sletter 65 års skellet.

Nu ser jeg af betænkningen, at udvalget har den opfattelse, at hvis man slettede både 65 års og 70 års grænsen, ville lovforslaget ikke have nogen mening. Det forstår jeg ikke. Jeg kan meget vel forstå, at der er personer, som ønsker at få pengene tilbage. Det tror jeg gælder alle, der kommer til at betale til den bundne opsparing. Men formålet med den bundne opsparing er vel at begrænse købekraften. Når man læser betænkningen, kunne man få den opfattelse, at det, det gælder om, er at sikre, at folk får en skilling, når de bliver 70 år, eller i hvert fald når der er gået 8 år. Men det har jo ikke været motiveringen for forslaget, tværtimod, motiveringen har været, at købekraften skulle begrænses. Ja, men arbejderne rundt omkring på arbejdspladserne har med rette påpeget det urimelige i, at den arbejder, som har en ringe indkomst, får sin købekraft begrænset, hvorimod direktøren eller

ejeren, som har kolossale indtægter, ikke får sin købekraft begrænset som følge af denne lovgivning.

De ønsker, der er fremsat om at få 65 års grænsen hævet, fremkommer ud fra den betragtning, at der skal være en vis lighed. Vi kender det gamle ord om lige ret, hvis venskab skal holdes, men det har udvalget altså ikke kunnet finde frem til. Jeg må udtale min kritik af det forhold. Jeg forstår ikke, hvorfor man ikke kan finde frem til en sådan løsning.

Ligeledes forekommer det mig urimeligt, at man ikke i udvalget har behandlet de ønsker — jeg må måske hellere udtrykke det stærkere og sige de krav, som har været fremme om at få bundgrænsen hævet, så adskillige skatteydere med små indkomster blev fri for at betale til den bundne opsparing. Jeg ser ikke af betænkningen, at man har behandlet det forhold, og det fremgik ikke af ordførerens tale, om man har behandlet det eller modtaget nogen henvendelse om at behandle problemerne i forbindelse dermed. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at der enten direkte eller indirekte overfor udvalget må være fremsat ønske om at få bundgrænsen hævet. Når man kender de indkomster, som adskillige arbejdere har at leve af, og kender de byrder, som folk med almindelige lønninger har at bære, forstår man så udmærket, at så bliver der ikke meget at betale af. Jeg fatter ikke, at udvalget ikke har været opmærksomt på den reduktion af lønningerne, som arbejdere, tjenestemænd og funktionærer har været ude for i denne vinter og stadig er ude for som følge af det hastigt stigende prisniveau og den langsomhed, hvormed reguleringsbestemmelserne i de kollektive overenskomster og tjenestemandsløven virker. Forholdet er jo det, at alle lønmodtagere fra 1. april manglede 2 portioner i at have dækning for prisstigningerne i henhold til det pristal, vi har, og umiddelbart før april eller marts manglede der henholdsvis for tjenestemænd og for arbejdere i det private erhvervsliv dækning for 4 portioner. Det vil i virkeligheden sige, at arbejderne i denne situation rundt regnet året igennem mindst mangler dækning for 3 portioner. Det er efter dækningsreglerne for lavtlønnede tjenestemænd og arbejdere 360 kr., men tager man det beløb, som husholdningsbudgettet regner med, kommer man betydeligt højere op, så kommer man op over 500 kr. Det vil sige, at hver arbejderfamilie må betale en tikroneseddel om ugen takket været prisstigningernes fart og den dårlige reguleringsordning, vi har, med hensyn til lønningerne.